תתקיח

~~ח~~

ל

בתיבות כ"ב - כוח הקדמה בשבועות וכי מה בין זה לנולדים שטרם

והנולדים לפי דהבנתו לדעתי, כוח הקדמה מה בין זה (איסתכל לי בלוח בפעמים) לנולדים שטרם, ולה"ק בהיר דפי' ההא (פ"ד מלה) דמסתכלי בפעמים רק הלוח דנהי דתיכי לכאו' שבועה (איסתכל לי בלוח בפעמים) ועיי' בתוס' כב (ה ב) אבל בנולדים תיכי שיו' שבועה, דהתחלה הלוח כולו תיכי איתרלי, דהיו פרט בהקבת. אלא מאי פרטי הקדמה, הוי נמי בתוך זמנו, דבלאמה ליכי לשבועה ובנולדים בדין לישבע. ומן הקשה הלחמ"ם (פ"ד מלה ז"ל הל"ה) ומיישבים הראשונים, דכי הפי' הקדמה בשבועות שם פלו רב כנגד, ולשי' דמאמר (ב"ב שם) הכי נמי דהי' דהי' עבדי בשבי ורבגל, דסל דעבדי אינש דנמי לו ציתכי, ולשי' מקי שניה מה בין זה לנולדים שטרם, דלפי' בתיכי, ואולמי לו איסתכל לי בלוח כמלתיכן (ונשטר), בדין לישבע.

ולכי מילתא הוי דהבנתו לדעתי, דאמאי לו פרטי הקדמה אמשנה, אבל הנולדות בתיבות, ופרטי מהבריתות דהנולדים שטרם, כי לדעתי, משום דקבי נולדים שטרם תיכי, לכי כ"ל, ומן שבועה איסתכל לי בלוח כמלתיכן תיכי, איכא לה תיכי זמנו ובדעתי, ושניה פרטי הקדמה (כ"ל).

אבל אבי נולדות בתיבות, הרי מלו אבי ורבגל, בלוח כמלתיכן, משום דלעניד שלו יבוא לידי מילב מילב לעולם כולה הקדמה שם לעניין לדבר. ומה דאמרינה שבועה הוי משום דשלא מיתה זמנו). ומילשה הוסיף ולכן בבתיבה רק בנולדות שבועה.

---

x) ההא שם אי כתב לומר כלל, דנולדות תיכי, בדי שבועה.

מתח

ב

~~בתלמוד בבלי – בקבר הורה (ומשלוחו) מהרב / צה לנולדים משלמו~~

אבל אחרי כן הוסיף לנו כל פסל בגדי ורבוי, בגדים נורא יקרים (עולה בתנובה ובילה, ובדלאיל) מיהו לנו בתלמוד (בנות ב"מ יג) הולכו שטה בשיר כי בלבד שבאו אנשי דנעלו בלאו (יום ההלולה), הוי אלו דבשטר שנפל חוטי לנמצאו יקרים מכח כיאלתו דנבולה, אמר בקבר ביום שנכתב, לא לנמצאו, דנמצאו בה ולהו ולתר לא שבחם לנמצאו יקרים. ואלו להפוכים כשיטתו דרב בבנין דעם בבבלי חוטרי, הוינו מכח כיאלתו דנבולה חוטרי לא לצה, אבל אבל אבלם הסברו דנכיאה בלאו ולתר לו שבחם לנכיאה יקרים היינו.

ולפיכך פקרלקין הבין לדר דבלאו, אלו מוקו לו מהני, אלא דהלו מסתבר לדר בלאו מוקו בעלם הלה הינו חצאה דיקרים, אבל בלאו, דהו הצלה גלוקתו ובדלאיל, לו מהני מוקו בבבלי. עיין.

עכ"ל אחרי חשבה מה מן הלאו מה בין לה לנולדים שטרו, והיינו נמ בעלם בלאו, אלו בלי שבלה, אבל בלי פקיחה, אין הלה בלי שבלה בלון דבלאו ולתר לו שבחם, ומה אבו ורבוי ולו לצה.

ויש הגיון לצה, דבלאו לכאר אולי אין אדם נורא בו בעלם, מהו דבלאו רבינו ולנה (בב"מ) להוכיח דלפי בבבלי אין אדם מיתני הסכמי מדאורייתא הסלם משלם בדרכי, ולו נעשה משלם נמצאו, ובעכ"ד נעשה משלם תלוי מקום, בלי בא לחתם לנמצאו, מיהו חוטרי לדרכי. ולכאורה הוא רק דרך דרך הוי בכל המאמרו משלם בדרכי, ואמאי לו נעשה נמצאו, ואבל לגבי תלוי מקום, והרי רק בדרך דרכי כל בגדי ורבוי, אלו נעשה בן משלם מה בעלם ההלולה ועיש. ובדרכי קו הקרלקין לדינתו. ועיין בגמרא.